

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: Purum, s. r. o., IČO: 624 14 402
sídlem Národní 961/25, 110 00 Praha 1
zastoupen Mgr. Ing. Zdeňkem Strnadem, advokátem
sídlem Těšnov 1163/5, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo životního prostředí
Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2020, č. j. MZP/2020/550/952

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, Odboru výkonu státní správy VI, ze dne 7. 9. 2020, č. j. MZP/2020/550/952 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Hradec Králové (dále jen „*správní orgán I. stupně*“ nebo „*inspekce*“) ze dne 8. 6. 2020, č. j. ČIŽP/45/2020/3774 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 37 odst. 4 podle zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o integrované prevenci*“), kterým je provozování zařízení „Čistírna odpadních vod Březhrad“ (dále také jako „*BČOV*“, „*ČOV Březhrad*“ nebo „*zařízení*“) v rozporu s integrovaným povolením. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že se žalobce daného přestupku dopustil tím, že
 - v době od 14. 3. 2019 do 7. 5. 2019 vyčištěné odpadní vody neodtékaly ze zařízení přes měrný objekt do recipientu, ale byly akumulovány v nádržích nebo byly v době od 2. 5. 2019 do 7. 5. 2019 předávány dalším dvěma subjektům; to představuje rozpor s integrovaným povolením, kde je stanoveno: „*Vyčištěná voda odtéká přes měrný objekt do recipientu.*“, přičemž k nepovolené akumulaci vyčištěných odpadních vod byly užívány i nádrže č. 14, 12 – 13 a 18, které jsou určeny pro nerealizované chemické čištění;
 - v období od 1. 1. 2019 do 30. 4. 2019 provozovala zařízení v rozporu s podmínkou 3.1.g) integrovaného povolení, když před prvním příjmem přijímaných odpadů charakteru odpadních vod a odpadních vod, u kterých celkový objem překročil 20 m³ za rok, neprováděla analýzy v relevantních ukazatelích dle tabulky č. 22 platného integrovaného povolení.

Za uvedený přestupek byla prvostupňovým rozhodnutím žalobci uložena pokuta v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“ nebo „*přestupkový zákon*“), podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, tedy dle ustanovení § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci ve výši 480 000 Kč.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výrok I. prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že text „*ukládá v souladu s ustanovením § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, to je podle ustanovení § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb. pokuta ve výši 480 000 Kč (slovy: čtyři sta osmdesát tisíc korun českých)*“ nahradil textem: „*ukládá podle ustanovení § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., pokuta ve výši 460 000 Kč (slovy: čtyři sta šedesát tisíc korun českých).*“ Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

3. V první části napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval podrobným popisem skutkových okolností, které vydání napadeného rozhodnutí předcházely, jakož i popisem správních řízení tyto skutkové okolnosti reflektujících.
4. Následně se žalovaný vyjádřil k jednotlivým jednáním naplňujícím skutkovou podstatu přestupku provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením. K neplnění

podmínky 3.1.g) integrovaného povolení žalovaný zdůraznil, že provozovatel je na základě podmínky 3.1.g) vždy povinen před prvním příjmem odpadních vod a odpadů charakteru odpadních vod v daném kalendářním roce, pokud jejich celkový objem překročí 20 m³, provést zkoušku biologické rozložitelnosti těchto odpadních vod a jejich analýzu ve všech relevantních ukazatelích. V případě, kdy by vznikly na základě takto získaných informací o obsahu jednotlivých znečišťujících látek v odpadních vodách pochyby, zda je možno tyto odpadní vody v dané ČOV čistit, tj. zda bude vůbec moci být docíleno po procesu čištění na odtoku z ČOV takové jakosti odpadních vod, která je stanovena integrovaným povolením, pak provozovatel může dále tyto vody předat k odbornému posouzení, do jaké míry dojde k ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku z BČOV. K výkladu krajského úřadu ze dne 8. 4. 2019 žalovaný uvedl, že tento výklad neodporuje jeho závěrům. Odborné posouzení, do jaké míry dojde k ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku z BČOV, zcela jednoznačně nelze učinit bez úplné znalosti složení přijímaných odpadních vod. Krajský úřad tak sdělil, že bude buď provedena pouze zkouška biologické rozložitelnosti a analýza odpadních vod, anebo bude doloženo odborné posouzení, které však bude vycházet z úplné (ve všech relevantních ukazatelích) analýzy přijímaných odpadních vod. Přesné limity, do jakého znečištění je třeba provádět i odborné posouzení integrované povolení nestanoví, tedy zde je skutečně možnost volby.

5. V návaznosti na výklad podmínky 3.1.g) integrovaného povolení konstatoval žalovaný, že ve sledovaném období se povinnost provádět před prvním příjmem analýzy týkala výlučně odpadních vod. Uvedl také, že respektoval postup inspekce, která započítala pouze ty odpadní vody, které byly v roce 2019 na BČOV přivezeny ze zařízení Hacar do doby vyhotovení kontrolního protokolu ze dne 16. 1. 2019, přestože při kontrole BČOV Březhrad žalobce nepředložil žádné analýzy přijímaných odpadních vod, a tedy bylo možno pro určení množství neanalyzovaných vod uvažovat veškeré vody přijaté ze zařízení Hacar do 30. 4. 2019.
6. Z kontroly zařízení Hacar jsou známy některé hodnoty znečišťujících látek v odpadních vodách, přičemž tyto hodnoty byly větší než nulové, a tedy byly relevantními ukazateli ve smyslu podmínky 3.1.g) integrovaného povolení. Z toho je zřejmé, že přinejmenším u těchto odpadních vod měl žalobce provést analýzu odpadních vod přivážených z tohoto zařízení, a to před prvním příjmem. Analýzy měly být provedeny i pro příjem odpadních vod od ostatních externích subjektů, i když inspekce nezjistila, tak jako v zařízení Hacar, jejich složení. Pokud by tyto odpadní vody neobsahovaly žádné znečištění v relevantních ukazatelích, což je s ohledem na původ těchto vod velmi nepravděpodobné, měla by to dosvědčovat předem provedená analýza. Protokoly o provedení takových analýz společnost nepředložila, tím se jednoznačně dopustila přestupku provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením, konkrétně s podmínkou 3.1.g).
7. Vzhledem k tomu, že při stanovení výše pokuty inspekce při úvaze o množství přijatých neanalyzovaných odpadních vod nesprávně zohlednila i příjem odpadů, proto žalovaný celkovou výši pokuty snížil. Dalším důvodem pro snížení pokuty bylo, že inspekce při úvaze o výši pokuty nesprávně zohlednila, že v zařízení byly zneškodňovány i vody s obsahem nebezpečných látek. Žalovaný k tomuto však nepřihlédl, neboť příjem odpadních vod s obsahem nebezpečných nebo zvláště nebezpečných závadných látek nebyl ve správním řízení prokázán.
8. K nedovolené akumulaci a nedovolenému předávání odpadních vod po procesu čištění uvedl žalovaný, že integrované povolení v části „Popis stávajícího zařízení“ stanoví, že

„vyčištěná voda odtéká přes měrný objekt do recipientu“. Jiný způsob zneškodňování odpadních vod integrované povolení neumožňuje. Pokud tedy žalobce po procesu čištění odpadní vody akumuloval, případně je předával dalším subjektům, jednal v rozporu s integrovaným povolením, tedy v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, čímž zcela nepochybně naplnil skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Inspekce zde v souladu se zásadou zákazu dvojího trestání vyloučila při určení množství nedovoleně akumulovaných a nedovoleně předaných odpadních vod veškeré objemy, které by mohly být předmětem již dříve krajským úřadem vedeného přestupkového řízení. Inspekce zohlednila pouze přírůstek objemu odpadních vod do nádrže č. 14, tj. množství 428 m³. Dále bylo započteno pouze prokazatelně doložené předání 77 m³ odpadních vod (Nasa nemovitosti s. r. o. a Euroice s. r. o.). S takovým postupem vyjádřil žalovaný souhlas. Zásadním důkazem nezákonného jednání byla skutečnost zjištěná dne 7. 5. 2019 inspekcí, totiž že odpadní vody byly po procesu čištění vypouštěny do nádrže č. 14.

9. Nепrokázání způsobu likvidace velkého objemu odpadních vod s obsahem nebezpečných závadných látek představuje dle žalovaného nebezpečí, že dojde k bezprostřednímu závažnému dopadu na životní prostředí. Z toho důvodu inspekce vydala dne 1. 8. 2018, č. j. ČIŽP/45/2019/7675, kterým byl předmětný provoz zastaven ve smyslu § 19b odst. 5 zákona o integrované prevenci. Toto rozhodnutí žalovaný v odvolacím řízení s určitým doplněním potvrdil.
10. Co se týče nedovolené akumulace odpadních vod po procesu čištění, uvedl žalovaný, že přestupkem stále zůstává provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením spočívající v tom, že odpadní vody po procesu čištění neodtékaly do Labe, ale byly akumulovány a předávány jiným subjektům. Užití nádrží určených pro chemické čištění je pouze doplňujícím aspektem.
11. Žalovaný k úvaze o výši pokuty zohlednil i další možné následky přestupku. Nedovolené akumulování a předávání odpadních vod probíhající bez jakékoliv regulace směřující k ochraně zdraví člověka, životního prostředí a k zabránění haváriím, představuje vysoké riziko možného znečištění podzemních a povrchových vod v dané lokalitě. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 22. 11. 2018, č. j. 23898/ZP/2015-147, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, a že z textu předmětného odvolání je nepochybné, že žalobce si byl vědom toho, že následkem neprodloužení povolení k vypouštění odpadních vod je nutnost zastavení provozu, zohlednil žalovaný při úvaze o výši pokuty, že si žalobce byl vědom, že integrované povolení žádný jiný způsob likvidace odpadních vod neumožňuje.
12. Žalovaný opravil výrok prvoinstančního rozhodnutí i v tom, že zrušil odkaz na ustanovení § 41 odst. 1 přestupkového zákona, neboť předmětem řízení je pouze jeden přestupek, byť k němu došlo dvěma jednáními.
13. Žalovaný dále předesťel svoje úvahy stran námitky podjatosti uplatněné žalobcem u správního orgánu I. stupně dne 30. 10. 2019. Vyhodnocení námitky podle jejího obsahu jako pouhé vyjádření bylo dle názoru žalovaného chybné, stejně tak dle názoru žalovaného bylo třeba považovat lhůtu pro uplatnění této námitky vzhledem k okolnostem za zachovanou. Postup inspekce týkající se vyhodnocení námitky podjatosti byl sice nesprávný, avšak toto pochybení dle žalovaného není samo o sobě důvodem pro zrušení

prvoinstančního rozhodnutí. Následně žalovaný posoudil konkrétní důvody tvrzené podjatosti.

14. Dále se žalovaný zabýval jednotlivými námitkami uplatněnými v odvolání. K námitce tvrzených procesních vad vyplývajících ze skutečnosti, že vytýkané jednání je trvajícím přestupkem, který se považuje za jeden skutek a je tedy založena překážka řízení ve smyslu § 77 odst. 1 přestupkového zákona, žalovaný zdůraznil, že v daném případě je žalobce postihován za provoz zařízení v rozporu s integrovaným povolením, nikoli za provoz zařízení bez povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, jak uvádí žalobce. Dále bylo žalovaným uvedeno, že i když se v případě nedovolené akumulace a předávání odpadních vod jedná o trvalý přestupek, je možno a nutno postihnout celé období, kdy se obviněný přestupku dopouštěl. Pokud již bylo řešené jednání předmětem jiného přestupkového řízení, pak není v rozporu s § 77 přestupkového zákona, pokud jiné vedené řízení o stejném přestupku postihuje sice stejné jednání, ale obviněný se ho dopouštěl v jiném časovém úseku. Pokud protiprávní stav nadále trvá i po dni 13. 3. 2019, tj. po konci období, které ve svém rozhodnutí řešil Krajský úřad Královéhradeckého kraje, pak není v rozporu s ustanovením § 77 přestupkového zákona vést řízení o stejném jednání, kterého se provozovatel (žalobce) dopouštěl v následujícím období, tj. ode dne 14. 3. 2019 do dne kontroly 7. 5. 2019.
15. K námitce žalobce, že o jednom a téže skutku jsou vedena čtyři různá řízení, uvedl žalovaný, že řízení o přestupku zahájené krajským úřadem dne 29. 4. 2019, kterým byla žalobci uložena pokuta 20 000 Kč za provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením, konkrétně za nepovolenou akumulaci odpadních vod, nabylo právní moci dne 13. 2. 2020. Řízení o přestupku zahájené inspekcí dopisem ze dne 10. 7. 2019 je toto řízení, tedy žalobce má pravdu, pokud tvrdí, že toto řízení nebylo ke dni podání odvolání skončeno. Žalovaný pak zdůraznil, že skutečnost, že je s účastníkem řízení vedeno řízení o přestupku, případně již je řízení o přestupku pravomocně skončeno, nevylučuje, aby správní úřady vedly s tímto účastníkem řízení o porušení stejné skutkové podstaty, kterou porušil jiným jednáním nebo stejným jednáním v jiném čase. Stejně tak vedení řízení o přestupku není překážkou pro zastavení provozu.
16. K námitce, že se v prvostupňovém rozhodnutí inspekce nezabývala sdělením, podle jakého zákona bylo vlastně rozhodováno, uvedl žalovaný, že u posuzovaných jednání bylo rozhodováno v době, kdy byly platné a účinné oba zákony uvedené inspekcí ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
17. K námitce porušení zásady zákonnosti, k níž mělo dojít v důsledku toho, že inspekce přijala premisu, že po skončení platnosti povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových je provoz zařízení vyloučen, uvedl žalovaný, že povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových, které bylo součástí integrovaného povolení, pozbylo platnosti. Integrované povolení je ve zbytku platné, jiný způsob jak naložit s vyčištěnými odpadními vodami nepovoluje. Pokud integrované povolení neumožňuje žádný jiný způsob, jak se odpadních vod, které prošly procesem čištění, zbavit, pak je provoz zařízení jako celku fakticky vyloučen.
18. Dle námítky žalobce, povoluje-li integrované povolení akumulaci dokonce nevyčištěných odpadních vod, proč by nemělo připouštět akumulaci již vyčištěných vod v akumulačních nádržích. K tomuto žalovaný zdůraznil, že povolující správní úřad vede řízení o žádosti. Pokud v žádosti bylo uvedeno, že odpadní vody po procesu čištění budou vypuštěny do

vodního toku Labe, pak předmětem povolujičího řízení nebyla akumulace vod v nádržích. Bez toho, že by v řízení o povolení provozu byla tato možnost projednána a bez toho, že by byly pro takový postup nastaveny nezbytné podmínky zabezpečující ochranu zdraví člověka a životního prostředí, zejména ochranu podzemních a povrchových vod, není možno k tomuto způsobu zacházení s odpadními vodami přikročit.

19. Žalobce také v odvolání uplatnil námitku, že inspekce své rozhodnutí údajně opřela o ustanovení § 19b odst. 5 zákona o integrované prevenci, a dále popsal, jak by inspekce měla konat jinak, přičemž upozornil na § 18 odst. 2 zákona o integrované prevenci. V této souvislosti žalovaný uvedl, že předmětné řízení není řízením o zastavení provozu a inspekce v něm nepostupovala podle § 19b odst. 5 zákona o integrované prevenci. Inspekce není úřadem podle § 3 a násl. zákona o integrované prevenci, tedy není zmocněna k provádění přezkumu závazných podmínek integrovaného povolení ani není zmocněna postupovat podle § 19 zákona o integrované prevenci.
20. K další odvolací námitce žalobce žalovaný zdůraznil, že vypouštění odpadních vod bez povolení nebylo inspekcí zjištěno, a tedy nebylo ani předmětem tohoto řízení. Předmět daného řízení je podrobně a nezaměnitelně popsán ve výroku prvostupňového rozhodnutí.
21. Ani odvolací námitce, že na vytýkané jednání žalobce je třeba nahlížet optikou institutů „krajní nouze“ a „přípustného rizika“, žalovaný nepřisvědčil vzhledem k nenaplnění zákonných znaků těchto institutů.
22. K námitce nezákonně a nepřiměřeně uložené pokuty žalovaný uvedl, že pro postup dle § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci nebyly ze strany žalobce splněny podmínky a konstatoval, které konkrétní jednání žalobce aplikaci citovaného ustanovení znemožnila.
23. Odvolací námitku, že žádný zákon ani předpis nezakazuje shromažďovat vyčištěné vody v prázdných a nevyužívaných nádržích, žalovaný odmítl s poukazem na skutečnost, že integrované povolení je pro žalobce nadále závazné, a s tím, že pokutovaným jednáním je mj. akumulace odpadních vod po procesu čištění v nesprávných nádržích. Přestupkem provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením by však byla i akumulace těchto odpadních vod v nádržích určených pro stávající BČOV. To, že jsou nadto využívány nádrže, které nejsou pro biologické čištění určené, je pouze součástí pokutovaného jednání.
24. K tvrzení žalobce, že správní orgány nemají k dispozici žádný důkaz o tom, že by při provozování ČOV Březhrad docházelo k ohrožení životního prostředí nebo že by vyčištěné odpadní vody nesplňovaly předepsané limity, žalovaný zdůraznil, že pro akumulaci a předávání odpadních vod žádné limity jakosti stanoveny nebyly, když se jedná o činnost nepovolenou. Proto nelze tvrdit, že vypouštěné vody splňovaly předepsané limity. Řešeným jednáním však není vypouštění odpadních vod znečištěných nad stanovené limity, ale jednáním naplňujícím skutkovou podstatu přestupku provozu zařízení v rozporu s integrovaným povolením je nedovolená akumulace a předávání odpadních vod po procesu čištění a neprovádění analýz přijímaných vod. K prokázání daného přestupku není třeba dokazovat, že vyčištěné vody nesplňují předepsané limity.
25. K odvolací námitce nesmyslnosti ukládání „drakonických sankcí“ v době pandemie koronaviru uvedl žalovaný, že dotace státu pro překlenutí přechodných problémů vzniklých v důsledku pandemické situace nijak nesouvisí s povinností státu ukládat trest

v případě prokázání přestupku. Dotace stát neposkytuje formou upuštění od potrestání za spáchání přestupku.

III. Žaloba

26. Žalobce je přesvědčen, že v průběhu celého řízení došlo k porušení zásady zákonnosti dle § 2 správního řádu, zásady proporcionality dle § 2 odst. 3 správního řádu, zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu, jakož i překročení mezí volného hodnocení důkazů, a dále pak k porušení zásady právního slyšení dle § 36 správního řádu.
27. *Prvním žalobním bodem* žalobce navazuje na námitky, které uplatnil již v podaném odvolání. I zde žalobce trval na tvrzení, že předmětné jednání představuje trvající přestupek ve smyslu § 8 přestupkového zákona s tím, že uvedl všechna do té doby nepravomocně skončená řízení, která se týkala i) stejného jednání žalobce a ii) konkrétně specifikovaného a nijak nepřerušeného období.
28. Dle žalobce je zcela nepochybné, že i tvrzený přestupek podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, jehož podstata má spočívat v tom, že provozoval zařízení ČOV Březhrad bez povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových (jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný vymezují konkrétní období spáchání přestupku ode dne 14. 3. 2019 do dne 7. 5. 2019, avšak dle žalobce se jedná pouze o účelovou konstrukci), je trvajícím přestupkem, neboť se ho žalobce měl dopouštět i před vymezeným obdobím, o němž bylo vedeno jiné řízení u Krajského úřadu pro Královéhradecký kraj. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 2. 2019, č. j. MZP/2019/550/66, kterým byla zamítnuta změna integrovaného povolení, žalobci zanikla možnost vypouštět vyčištěné odpadní vody kanalizací k tomu určenou a specifikovanou v integrovaném povolení ze dne 13. 10. 2010, č. j. KUKHK 11396/ZP/2010-20 (dále jen „*integrované povolení*“). Toto rozhodnutí přitom nabylo právní moci dne 12. 2. 2019. Počínaje tímto dnem má žalobce páchat trvající přestupek spočívající v tom, že ČOV Březhrad dále provozoval.
29. Žalobce dále uvádí přehled s ním vedených řízení, z nichž má být patrné, že řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, je vedeno ve stále stejné věci, tedy pro přestupek žalobce podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, který má spočívat v tom, že žalobce i) akumuloval odpadní vody v zadržovacích nádržích, ii) tyto odpadní vody vyčistil a následně údajně v rozporu s integrovaným povolením tyto vyčištěné odpadní vody nevypustil do recipientu přes kanalizaci specifikovanou v integrovaném povolení, nýbrž provedl jejich likvidaci na jiných zařízeních provozovaných žalobcem. Z tohoto je dle žalobce zřejmé, že orgány veřejné správy vedou nejméně tři různá řízení o jednom a téže skutku, který je vymezen tím, že žalobce údajně provozuje ČOV Březhrad v rozporu s integrovaným povolením tím, že mu zanikla možnost vypouštění vyčištěných odpadních vod do k tomu určené a v integrovaném povolení specifikované kanalizace. Takový postup dle přesvědčení žalobce porušuje § 77 přestupkového zákona, tedy ani žalovaný, ani inspekce nerespektují překážku řízení. Trvající přestupek je nutno z hlediska procesního i hmotněprávního považovat za jeden skutek.
30. Žalobce namítá, že žalovaný k výše uvedené argumentaci v podaném odvolání vůbec nepřihlédl, danou věc nesprávně právně posoudil a porušil tak zásadu zákonnosti. Argumentaci žalovaného v rozhodnutí ze dne 10. 1. 2020, č. j. MZP/2019/550/1297, v níž žalovaný uvádí, proč není založena překážka řízení, žalobce považuje za zásadně vadnou a v rozporu se zákonem. Jako „naivní“ odmítá představu žalovaného o tom, že žalobce ukončil vytýkaný protiprávní stav dne 13. 3. 2019 ve 24:00 hod. z vlastní vůle a dne 14. 3.

v 00:01 hod. jej začal opět udržovat. Inspekce i žalovaný se dle názoru žalobce dopouštějí směřování pojmů trvající přestupek a pokračování v přestupku. Žalobce považuje za absurdní, že u trvajícího přestupku dochází k jakémusi přetržení a klade otázku, proč by k takovému přetržení mělo dojít zrovna 14. 3. 2019. V dané souvislosti odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 17/2007.

31. V rámci *druhého žalobního bodu* žalobce polemizuje s vyjádřením žalovaného uvedeném na str. 10 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný mimo jiné konstatoval, že ačkoliv je ukončením možnosti vypouštět vyčištěné odpadní vody do vod povrchových prakticky i uzavřena možnost je přijímat, není příjem odpadních vod sám o sobě přestupkem, neboť není v rozporu s integrovaným povolením. Žalobce uvažuje tak, že není-li protiprávní příjem odpadních vod do ČOV Březhrad, jen velmi těžší lze za protiprávní považovat i akumulaci těchto odpadních vod v zadržovacích nádržích. Za naprosto zcestnou považuje žalobce představu, že by snad takové odpadní vody měly být uchovány stále v cisternách, které je přivezly, či snad rozlity po pozemku.
32. Obdobně pak nelze za protiprávní činnost označit čištění odpadních vod, neboť tato činnost nepochybně sleduje veřejný zájem, jakož i účel integrovaného povolení. Přitom v řízení nebylo prokázáno, že by k tomuto čištění docházelo v rozporu s technologickým procesem. Vyčištěné odpadní vody pak byly odváženy na ČOV Pardubice a ČOV Březhrad. Žalobce se na tomto místě táže, zda lze přepravu vyčištěných odpadních vod a jejich likvidaci na jiné čistírně, označit za protiprávní. Za nepřiléhavou pak označil úvahu žalovaného, že kvalitu takto vyčištěných odpadních vod nelze zkontrolovat.
33. I v případě, že by soud dospěl k závěru, že je takováto činnost v rozporu s integrovaným povolením, měla by být dle *třetího žalobního bodu* vzata v potaz polehčující okolnost, že žalobce až do pravomocného rozhodnutí o zastavení provozu ČOV Březhrad čistil odpadní vody přitékající z přilehlého průmyslového areálu, jehož provoz, stejně jako provoz jakékoliv čistírny odpadních vod nelze ukončit ze dne na den, aniž by tím nevznikly značné hospodářské škody, jakož i škody na životním prostředí.
34. Dle *čtvrtého žalobního bodu* žalobce odmítá skutkové i právní závěry žalovaného týkající se údajného porušení podmínky 3.1.g) integrovaného povolení. Způsob, jakým je tato podmínka formulována, dává dle žalobce možnost výběru, tj. zda bude před prvním příjmem odpadních vod provedena zkouška biologické rozložitelnosti, nebo zda bude provedeno odborné posouzení. Jakýkoliv jiný výklad této podmínky je dle žalobce extenzivní a tedy ve veřejném právu nepřipustný. Žalobce v této souvislosti odkázal na stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 8. 4. 2019, na němž demonstroval, že se různé orgány veřejné správy neshodnou na jednotném výkladu podmínky 3.1.g) integrovaného povolení. Žalovaný k těmto skutečnostem dle žalobce vůbec nepřihlédl a dovedil pro žalobce zásadně nepříznivé závěry spočívající v tom, že v případě odpadních vod přijímaných na ČOV Březhrad v období od 14. 3. 2019, které byly určeny pouze k biologickému čištění, měly být prováděny výhradně zkoušky biologické rozložitelnosti a analýzy odpadu charakteru odpadních vod. Na tomto místě žalobce upozornil, že i žalovanému bylo známo, že na ČOV Březhrad byly v rozhodném období přijímány pouze odpadní vody a nikoliv odpady charakteru odpadních vod.
35. Žalobce dále polemizuje s tvrzeným závěrem žalovaného, že v případě, kdy neexistuje tabulka limitních hodnot pro odpadní vody, uplatí se tabulka pro odpady charakteru odpadních vod. Tento výklad žalobce považuje za extenzivní a tedy protiprávní.

IV. Vyjádření k žalobě

36. Žalovaný v první části svého vyjádření nejprve uvedl přehled průběhu řízení se žalovaným, jakož i přehled dalších řízení vedených se žalobcem včetně rozhodnutí v nich vydaných. Následně se žalovaný vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám uplatněným žalobcem.
37. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný zdůraznil, že na svém názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí trvá. Krajský úřad provedl kontrolu dne 14. 3. 2019, při které zjistil stav existující v období od 12. 2. do 13. 3. 2019. Předmětem jím vedeného přestupkového řízení pak mohlo být pouze jednání žalobce v tomto časovém úseku. Žalobce však i po datu 13. 3. 2019 stále čistil odpady a odpadní vody a výsledné odpadní vody po procesu čištění vypouštěl do bezodtokých nádrží, případně předávala dalším subjektům. Pokud nezákonný stav trvá i po datu řešeném v řízení o přestupku vedeném krajským úřadem, jde o další přestupek, spáchaný v následujícím období, byť je řešené jednání žalobce stejné. Žalobce byl opakovaně trestán za akumulaci (uložení) určitého množství odpadních vod v nádržích, ale množství takto akumulovaných odpadních vod v období od 12. 2. do 13. 3. 2019 bylo v řízení vedeném inspekcí odečteno. Předmětem přestupkového řízení vedeného inspekcí tak bylo trvající nezákonné jednání žalobce – další vypouštění odpadních vod do nádrží a předávání těchto vod jiným subjektům.
38. Ke druhému žalobnímu bodu uplatněného žalobcem žalovaný zdůraznil, že integrované povolení nezaniklo, zůstává stále platné a účinné. Z toho důvodu nelze tvrdit, že by příjem odpadních vod do zařízení byl nezákonný. Ovšem tím, že zanikla možnost odpadní vody po procesu čištění vypouštět, je jejich příjem fakticky vyloučen, neboť jiný způsob zacházení s odpadními vodami integrované povolení neumožňuje. Vypouštění odpadních vod po procesu čištění do nádrží je v rozporu s platným integrovaným povolením.
39. K tvrzení žalobce, že čištění odpadních vod nelze považovat za protiprávní činnost, přičemž nebylo prokázáno, že by docházelo k čištění odpadních vod v rozporu s technologickým postupem, a dále, že přeprava vyčištěných odpadních vod a jejich likvidace na jiné čistírně odpadních vod taktéž nemůže být považována za protiprávní, uvedl žalovaný následující.
40. Přestupkem dle žalovaného není (nesprávný) proces čištění odpadních vod, ale způsob, jak s odpadními vodami žalobce naložil. Integrované povolení popisuje pouze jejich vypouštění do vod povrchových, přičemž jakýkoli jiný způsob likvidace odpadních vod, je s integrovaným povolením v rozporu. Platné integrované povolení popisuje a reguluje proces přijímání odpadních vod, jejich čištění a vypouštění do vod povrchových. Neřeší postupy spojené s akumulací odpadních vod ani s jejich předáváním dalším subjektům. Pro takovou činnost nejsou v integrovaném povolení stanoveny žádné podmínky, tedy ani limity jakosti akumulovaných a odvážených vod, v jaké fázi budou zjišťovány hodnoty jakosti akumulovaných a odvážených vod, jak bude sledována množstevní bilance a další podmínky. Žalovaný tvrdí, že nelze kontrolovat kvalitu takto vyčištěných odpadních vod reagoval mj. na konkrétní sdělení žalobce v podaném odvolání.
41. K žalobcově otázce, zda přeprava vyčištěných odpadních vod a jejich likvidace na jiné čistírně odpadních vod je protiprávní, žalovaný uvedl, že ČOV Březhrad je biologickou čistírnou, jejíž technologie není určena k čištění žádného specifického znečištění odpadních vod. Pro možnost odstraňování jiného než organického znečištění byla plánována realizace další, chemické části zařízení. Obvyklé organické znečištění, pro jehož odstraňování je ČOV Březhrad určena, je bez problémů možné odstraňovat i na ČOV Pardubice a ČOV Hradec Králové. Předčištění

biologického znečištění na ČOV Březhrad v případě, kdy jsou takto předčištěné odpadní vody odváženy k čištění na ČOV Pardubice nebo ČOV Hradec Králové, je nadbytečný nepotřebný mezistupeň, který představuje pouze zvýšení rizika možných úniků odpadních vod v procesu tohoto předčišťování. Nezákonnost takového postupu je dána jeho rozpor s integrovaným povolením.

42. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že odpadní vody produkované v příslušném průmyslovém areálu bylo možno odvážet na sousední ČOV Hradec Králové, případně bylo možno odpad z tohoto areálu přepojit na veřejnou kanalizaci zakončenou ČOV Hradec Králové. V současné době jsou odpadní vody z průmyslového areálu již vypouštěny do veřejné kanalizace města. Bez ohledu na možná technická řešení vzniklé situace, nezákonnými manipulacemi s takto přijatou odpadní vodou se žalobce dopouštěl přestupku provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením.
43. Ke čtvrtému žalobnímu bodu uvedl žalovaný, že povinnost plynoucí z podmínky 3.1.g) integrovaného povolení považuje za zcela zřejmou a srozumitelnou. Žalobci byla stanovena povinnost provádět analýzy, případně odborné posouzení. Tedy nikoli buď analýzy, nebo odborné posouzení. Odborné posouzení se požaduje pouze případně, a to k tomu, aby bylo zřejmé, do jaké míry dojde k ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku z čistírny. Nejprve tedy musí vzniknout pochybnost o tom, že na odtoku z čistírny by nemusely být dodrženy stanovené limity pro vypouštění odpadní vody. Tato pochybnost může vyplynout pouze ze znalosti jakosti přijímaných odpadních vod, tj. ze znalosti hodnot znečištění odpadních vod v určených ukazatelích. Tyto hodnoty lze zjistit pouze provedením analýzy přijímaných odpadních vod v určených (relevantních ukazatelích dle tabulky č. 22) ukazatelích. Tedy analýza přijímaných odpadních vod musí být provedena vždy, v případě, kdy výsledky analýzy založí nějaké pochybnosti o tom, zda nedojde k negativnímu ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku, pak v takovém případě se provede i odborné posouzení míry ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku. Provedení odborného posouzení ovlivnění zbytkového znečištění bez znalosti jakosti přijímaných odpadních vod není ani proveditelné. Pokud by žalobce pochopil podmínku 3.1.g) integrovaného povolení tak, že slovo „případně“ lze v daném textu nahradit slovem „nebo“, pak by odborné posouzení muselo obsahovat analýzu přijímaných odpadních vod ve všech relevantních ukazatelích podle tabulky č. 22, jinak by nemohla být míra ovlivnění zbytkového znečištění vůbec zjištěna. Žalobcem předložené listiny vydávané za odborná posouzení výsledky analýzy všech relevantních ukazatelů znečištění neobsahovaly.
44. Integrovaným povolením byl povolen příjem odpadů a příjem odpadních vod. Přitom jakost přijímaných odpadů úřad přesně definoval v jednotlivých tabulkách bodu 3.1. integrovaného povolení. Jakost přijímaných odpadních vod není stanovena samostatnou tabulkou, ale úřad stanovil povinnost sledovat relevantní ukazatele podle tabulky č. 22, platné pro odpady určené pouze k biologickému čištění. Toto plyne zcela zřetelně z integrovaného povolení.

VI. Replika žalobce

45. Žalobce k vyjádření žalovaného podal repliku, v níž setrval na svém procesním postoji. Poukázal na to, že v předchozím řízení u Krajského úřadu Královehradeckého kraje bylo pravomocně rozhodnuto až dne 13. 2. 2020, je pro něj absurdní, že by své jednání měl ukončit jen proto, že konkrétní kontrolní osoby je označily za protiprávní – aniž by vyčkal pravomocného rozhodnutí o takovém sporu. K názoru žalovaného, že pokud zanikla možnost odpadní vody vypouštět, je jejich příjem fakticky vyloučený, žalobce nabídl úvahu, že žádné okolnosti nebo podmínky integrovaného povolení nebrání například tomu, aby odpadní voda byla v zařízení ČOV Březhrad akumulována do doby, než bude žalobcem obnoveno povolení k vypouštění odpadních vod.

46. Pokud jde o výklad podmínky podle bodu 3.1 písm. g) integrovaného povolení, kterou žalovaný citoval, poukazuje žalobce na skutečnost, že výklad žalovaného je extenzivní. Žalobce uznal, že gramatické znění citované podmínky není jednoznačné a právě z tohoto důvodu se obrátil na příslušný krajský úřad a požádal jej o stanovisko, jak má být předmětná podmínka plněna. Skutečnost, že se názor Krajského úřadu Královéhradeckého kraje lišil od později sděleného a nyní prezentovaného názoru žalovaného přitom nelze přičítat k tíži žalobce. Žalobce polemizuje s názorem žalovaného, že předčištění biologického znečištění na ČOV Březhrad v případě, kdy jsou takto předčištěné odpadní vody odváženy k čištění na ČOV Pardubice nebo ČOV Hradec Králové, je nadbytečný nepotřebný mezistupeň, který představuje pouze zvýšení rizika možných úniků odpadních vod v procesu tohoto předčišťování. Podle žalobce tato rizika nebyla předmětem řízení, navíc není na hodnocení správního orgánu nákladovost takového kroku. Ve vyjádření žalovaného rovněž poukázal na to, že žalovaný připouští dovoz produkované odpadní vody z přilehlého průmyslového areálu, který byl připojen na ČOV Březhrad, na sousední ČOV Hradec Králové, není mu pak zřejmé, proč by tak s předčištěnými vodami nemohl činit on.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

47. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
48. O věci městský soud rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – veškeré podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný, jehož postup je předmětem soudního přezkumu, vycházel. Správním spisem se dokazování neprovádí (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
49. Při posouzení věci vycházel městský soud z následující právní úpravy.
50. Podle § 2 písm. g) zákona o integrované prevenci se pro účely tohoto zákona integrovaným povolením rozumí rozhodnutí, kterým se stanoví podmínky k provozu zařízení, a které se vydává namísto rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydávaných podle zvláštních právních předpisů v oblasti ochrany životního prostředí, ochrany veřejného zdraví a v oblasti zemědělství, pokud to tyto předpisy umožňují.
51. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci je provozovatel zařízení povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení.
52. Podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel zařízení dopustí přestupku tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.

53. Podle § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci lze za přestupek uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavců 4 a 5.
54. Podle § 8 přestupkového zákona je trvajícím přestupkem takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.
55. Podle § 77 odst. 1 přestupkového zákona nikdo nemůže být obviněn z totožného přestupku za skutek, o němž již bylo proti téže osobě zahájeno řízení podle tohoto zákona nebo trestní řízení. Podle druhého odstavce téhož zákonného ustanovení nikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto. Rozhodnutím podle věty první se rozumí rozhodnutí o tom, že se skutek nestal, nespáchal jej obviněný, spáchání skutku se nepodařilo obviněnému prokázat nebo že skutek je trestným činem nebo totožným přestupkem nebo není přestupkem, trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno na základě schválení narovnání, bylo podmíněně odloženo podání návrhu na potrestání nebo bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého.
56. První žalobní bod uplatněný žalobcem spočívá v tvrzení, že deliktní jednání, které je předmětem napadeného rozhodnutí, nebylo posouzeno jako trvajícím přestupek, u kterého byla vzhledem k dalším řízením vedeným se žalobcem týkajícím se téhož jednání založena překážka řízení ve smyslu § 77 přestupkového zákona.
57. Konstrukce trvajících deliktu, resp. trvajících trestného činu, byla vytvořena teorií původně pro potřeby trestního práva vzhledem k významným důsledkům, které plynou ze správného určení doby spáchání trestného činu. Tato je důležitá např. pro stanovení trestní odpovědnosti pachatele z hlediska jeho věku, pro určení časové působnosti právních předpisů nebo pro řešení otázky promlčení. Teorie se ustálila na výkladu, že trvajícím trestným činem je takový, kterým pachatel vyvolá protiprávní stav a pak jej udržuje, anebo udržuje protiprávní stav, aniž zákon vyžaduje, aby jej také vyvolal. Podstatné je, že se postihuje právě ono udržování protiprávního stavu, které pachatel stále obnovuje. Legální definice ve výše citovaném § 8 přestupkového zákona reflektuje způsob, jakým se k vymezení trvajících přestupků stavěla již dříve rozhodovací praxe soudů. Takto např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2005, sp. zn. 5 A 164/2002 – 44 je trvajícím správním deliktem definován jako „... *takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.*“.
58. Je-li již v průběhu trvání deliktu, tj. dříve, než je protiprávní stav ukončen, uložena sankce, je nutno trvajícím deliktem považovat za ukončený, neboť se předpokládá, že právě uložení sankce pachatele donutí k ukončení protiprávního stavu. **Pokud je však po uložení sankce protiprávní stav i nadále udržován a trvajícím deliktem trvá dále, nejedná se z hlediska totožnosti skutku o skutek shodný, nýbrž o skutek nový, za který lze uložit další sankci.** Existuje zde sice totožný pachatel i protiprávní stav, odlišnost je však dána časovým obdobím, po které delikt (přestupek) trvá a za které je sankce ukládána (obdobně vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 – 101, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 9 As 40/2007 – 61).

59. V kontextu těchto úvah je také významné určení mezníku, který ukončuje jeden trvající delikt od dalšího takového. Vzhledem k možnosti přiměřené aplikace obecných zásad či principů trestního práva ve správním trestání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, na který ostatně poukazoval i sám žalobce), je možné odkázat na trestněprávní východiska vyjádřená v odborné literatuře (vizte níže).
60. „*Jsou-i předmětem trestního stíhání trestné činy trvající, trestné činy hromadné a trestné činy, jejichž znakem je soustavnost, na totožnosti skutku ve vztahu k nim se nic nezmění, jestliže v rozhodnutí soudu některé útoky (resp. časové úseky) v porovnání s obsahem obžaloby, resp. s návrhem na potrestání, odpadnou nebo naopak přibydou, anebo se časové vymezení protiprávního jednání zkrátí, prodlouží nebo posune (srov. přiměřeně rozhodnutí č. 5/1976 Sb. rozh. tr., které se již nevztahuje na pokračování v trestném činu). Podmínkou ovšem je respektování hranice skutku vymezené v § 12 odst. 11 tr. řádu. Součástí jednoho skutku mohou být tedy jen ty útoky (časové úseky), k nimž došlo před sdělením obvinění. ... Pokračoval-li obviněný ve svém jednání i po sdělení obvinění v tomto smyslu, jde již o nový skutek. Tento nový skutek může být případně rovněž spáchán více dílčími útoky (akty, časovými úseky), ale i kdyby plynule navazoval na předchozí dílčí útoky spáchané před sdělením obvinění, jde vždy již o jiný skutek.*“¹.
61. Obdobně přistupuje ke stanovení mezníku mezi jednotlivými skutky i rozhodovací praxe správních soudů. Takto Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č. j. 9 As 101/2010 – 101 uvedl, že v průběhu trvání deliktu (tj. před ukončením protiprávního stavu) je mezníkem v přestupkovém řízení zahajovaném z úřední povinnosti, který odděluje jeden trvající delikt od dalšího takového, ten den, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení přestupci.
62. Žalobce na str. 4 a str. 5 podané žaloby uvádí přehled správních řízení s ním vedených, která se týkala, jak sám uvádí, „stejného jednání žalobce, tedy stejné skutkové podstaty trvajícího přestupku“. Přehled řízení vedených se žalobcem a úkonů je provázejících podal také žalovaný na str. 2 až 13 napadeného rozhodnutí.
63. Řízení v projednávané věci bylo se žalobcem zahájeno oznámením o zahájení řízení o přestupku ze dne 10. 7. 2019, č. j. ČIŽP/45/2019/6325 (dále jen „oznámení o zahájení řízení o přestupku“), kterého se měl dopustit tím, že provozoval zařízení „Čistírna odpadních vod Březhrad“ provozované na základě integrovaného povolení vydaného rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje č. j. 11396/ZP/2010-20 ze dne 13. 10. 2010 ve znění změny č. 1 zejména na území Královéhradeckého kraje v obci Hradec Králové, k. ú. Březhrad, v rozporu s platným integrovaným povolením, jelikož:
- a) provozoval zařízení „Čistírna odpadních vod Březhrad“ v rozporu s integrovaným povolením bez povolení k vypouštění předčištěných odpadních vod do vod povrchových, ačkoliv jiný způsob nakládání s předčištěnými odpadními vodami platné integrované povolení nedovoluje;
 - b) v období od 12. 2. 2019 minimálně do dne 7. 5. 2019 akumuloval v zařízení vyčištěné odpadní vody z BČOV v nádržích č. 12 – 13, 14 a 18, které nejsou platným integrovaným povolením určeny k provozu biologického čištění;

¹ Vizte FENYK, Jaroslav, Tomáš GRIVNA a Dagmar CÍSAŘOVÁ. *Trestní právo procesní*. 6., aktualiz. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2015. ISBN 978-80-7478-750-8.

- c) předčištěné vody částečně předával v období ode dne 12. 2. 2019 minimálně do dne 7. 5. 2019 jiným osobám, aniž tento způsob nakládání s odpadními vodami měl platným integrovaným povolením umožněn;
 - d) v nespecifikovaném období přede dnem 7. 5. 2019 prokazatelně přijímal do biologického čištění kapalné odpady, které v ukazatelích znečištění Fe, Al a C₁₀ – C₄₀ překročily limitní hodnoty pro příjem kapalných odpadů určených pouze pro biologické čištění v části 3.1. platného integrovaného povolení v tabulce č. 22;
 - e) opakovaně v období ode dne 15. 11. 2018 do 7. 5. 2019 přijímal do zařízení v rozporu se závaznou podmínkou provozu stanovenou v části 3.1.h) integrovaného povolení odpadní vody a odpady charakteru odpadních vod s obsahem zvlášť nebezpečných závadných látek;
 - f) opakovaně neprováděl v rozporu se závaznou podmínkou provozu 3.1.g) integrovaného povolení analýzy odpadních vod a odpadů charakteru odpadních vod.
64. Poté, co inspekce o zahájení řízení o přestupku podle § 34 písm. h) zákona o integrované prevenci vyrozuměla Krajský úřad Královéhradeckého kraje (dále také jako „KÚKHK“), informoval ji KÚKHK, že jakožto příslušný správní orgán ve smyslu § 33 písm. c) zákona o integrované prevenci uložil v souvislosti s provozem BČOV Březhrad žalobci pokutu za přestupek podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Pokuta byla uložena v dané době ještě nepravomocným rozhodnutím KÚKHK ze dne 10. 7. 2019, č. j. KUKHK-13570/ZP/2019-16. Z tohoto rozhodnutí inspekce zjistila, že KÚKHK zahájil řízení o přestupku doručením přípisu ze dne 29. 4. 2019, přičemž řízení bylo zahájeno pro jednání spočívající v příjmu odpadních vod a odpadů po zániku povolení k vypouštění předčištěných odpadních vod do recipientu a následné akumulaci předčištěných odpadních vod v nádržích, resp. jejich předávání jiným subjektům, a to pro období ode dne 12. 2. 2019, do dne 13. 3. 2019.
65. Inspekce zjistila, že KÚKHK vede se žalobcem řízení o jednání, pro které již sama zahájila se žalobcem přestupkové řízení, avšak pro jeho jinak vymezený, částečně se překrývající časový úsek. Inspekce sama následně v úředním záznamu ze dne 30. 7. 2019, č. j. ČIŽP/45/2019/7523, konstatovala, že „...jelikož ve stejné věci jako krajský úřad zahájila přestupkové řízení i ČIŽP, a to pro období ode dne 12. 2. 2019 do dne 7. 5. 2019 a jelikož z dostupných informací vyplývá, že krajský úřad zahájil svoje řízení dříve než ČIŽP, bude nutné vymezit ve vedeném řízení o přestupku pro výše specifikované porušení ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci spočívající v příjmu odpadních vod a odpadů po zániku povolení k vypouštění odpadních vod do recipientu a následné akumulaci odpadních vod v nádržích, resp. jejich předávání jiným subjektům, období ode dne 14. 3. 2019 do dne 7. 5. 2019.“
66. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že se inspekce vydělila z postihovaného skutku tu část jednání, pro kterou již byl žalobce stíhán v jiném, jiným příslušným orgánem vedeném řízení. Ze správního spisu bylo rovněž zjištěno, že rozhodnutí KÚKHK ze dne 10. 7. 2019, č. j. KUKHK-13570/ZP/2019-16, bylo na základě žalobcem podaného odvolání zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 9. 2019, č. j. MZP/2019/550/1004, a vráceno k novému projednání. Nové rozhodnutí KÚKHK ze dne 16. 10. 2019, č. j. KUKHK-13570/ZP/2019-23 (dále jen „rozhodnutí KÚKHK“), bylo posléze žalovaným proti podanému odvolání v části změněno a v části potvrzeno, a to rozhodnutím ze dne 13. 2. 2020, č. j. MZP/2019/550/1419.

67. Rozhodnutím KÚKHK ve spojení s posledně jmenovaným rozhodnutím žalovaného tak byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, kterého se dopustil tím, že provozoval zařízení „Čistírna odpadních vod Březhrad“ v rozporu s integrovaným povolením, a to tak, že v období od 12. 2. 2019 do 13. 3. 2019 vyčištěné odpadní vody (v souhrnném množství 1607 m³) neodtékaly přes měrný objekt do recipientu, ale byly akumulovány v nádržích, což je v rozporu s výrokovou částí integrovaného povolení, kapitolou „Popis zařízení a s ním přímo spojených činností“, podkapitolou „Popis stávajícího zařízení“, kde se uvádí, cit. „*Vyčištěná voda odtéká přes měrný objekt do recipientu.*“ K akumulaci byla užívána i nádrž č. 14, která je určena pro chemické čištění. Za takto vymezený skutek byla, nyní již pravomocně, žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč.
68. Žalobce ve svém souhrnu s ním vedených řízení k výše rozebranému řízení vedenému KÚKHK v žalobě poznamenal, že vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí KÚKHK, si musel být v dalším řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, vědom toho, že se jedná o trvalý jednání žalobce. Této skutečnosti si zjevně byl vědom nejen žalovaný, ale i inspekce jakožto správní orgán I. stupně, přičemž právě s přihlédnutím k povědomí o řízení vedeném KÚHK došlo k úpravě formulace vytýkaného skutku, resp. jeho časové specifikace, o čemž ostatně svědčí i výše zmiňovaný úřední záznam inspekce.
69. Jinak řečeno, protiprávní jednání je co do svého charakteru jak v rozhodnutí KÚKHK, tak v napadeném rozhodnutí (resp. jeho příslušné části) téže, avšak liší se specifikace časového úseku, v němž k tomuto protiprávnímu jednání ze strany žalobce docházelo, a který tato řízení postihují.
70. Žalovaný na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí podrobně popisuje další postup inspekce týkající se předmětného řízení a provádí výčet procesních kroků. Žalobce v žalobě též zmiňuje přestupkové řízení zahájené dne 15. 2. 2019 vedené taktéž pro podezření ze spáchání přestupku dle § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Toto řízení (žalovaný jej označuje v napadeném rozhodnutí jako „řízení I“) bylo následně usnesením inspekce ze dne 20. 8. 2019, č. j. ČIŽP/45/2019/7776 (dále také jako „*usnesení o spojení řízení*“) spojeno do jednoho řízení s řízením o přestupku zahájeným oznámením ze dne 10. 7. 2019, tj. s řízením v této věci (žalovaný jej označuje v napadeném rozhodnutí jako „řízení II“). Řízení I bylo se žalobcem vedeno pro jednání spočívající v tom, že v období od 1. 1. 2018 do 14. 11. 2018 provozoval ČOV Březhrad v rozporu s podmínkami 3.1., 3.1.g) a 3.1.h) integrovaného povolení. V takto spojeném řízení bylo následně dne 4. 9. 2019 vydáno rozhodnutí č. j. ČIŽP/45/2019/7778 (dále také jako „*rozhodnutí ve spojeném řízení*“).
71. Výroková část rozhodnutí ve spojeném řízení je rozdělena na body 1. a 2., přičemž výroková část 1. je dále rozdělena na části a) a b) čítajících opět několikero různě diferencovaných jednání. Výroková část 1. a) rozhodnutí ve spojeném řízení zahrnovala jednání, která byla projednávána v řízení I. zahájeném dne 15. 2. 2019 a pokrývajícím časové období od 1. 1. 2017 do 14. 11. 2018, zatímco výroková část 1. b) rozhodnutí ve spojeném řízení zahrnovala jednání, která byla projednávána v řízení II. zahájeném dne 10. 7. 2019 a pokrývajícím časové období od 15. 11. 2018 do 7. 5. 2019. Rozhodnutí ve spojeném řízení však bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 1. 2020, č. j. MZP/2019/550/1297.

72. V dalším kroku, poté, co bylo rozhodnutí ve spojeném řízení zrušeno, vyloučila inspekce usnesením ze dne 17. 2. 2020 ze společného řízení jednání, které bylo původně řešeno v řízení I., a kterému se následně dostalo postihu rozhodnutím inspekce ze dne 29. 5. 2020, č. j. ČIŽP/45/2020/3503. Postihnutým jednáním zde bylo, že v době od 1. 1. 2018 do 14. 11. 2018 u odpadů charakteru odpadních vod a odpadních vod přijímaných do zařízení nebyly před prvním příjmem prováděny analýzy v relevantních ukazatelích dle tabulky č. 22 integrovaného povolení, což je v rozporu s podmínkou 3.1.g) integrovaného povolení. Dalším řešeným jednáním bylo nevedení průběžné evidence o odpadech za rok 2016 naplňující skutkovou podstatu přestupku podle zákona o odpadech. Žalovaný v návaznosti na podané odvolání rozhodnutím ze dne 17. 7. 2020, č. j. MZP/2020/550/892 (dále jen „rozhodnutí v řízení I.“), rozhodnutí inspekce změnil (zejm. zrušení části rozhodnutí týkající se přestupku podle zákona o odpadech a s ním související změna výše uložené pokuty). Rozhodnutí v řízení I. nabylo právní moci dne 20. 7. 2020.
73. Dále pak inspekce dopisem ze dne 28. 2. 2020 oznámila žalobci pokračování v řízení zahájeném oznámením ze dne 10. 7. 2019, tj. řízení II., přičemž z něj některé dílčí formy jednání, pro které bylo přestupkové řízení zahájeno, vypustila (konkrétně se jednalo o provozování BČOV Březhrad v rozporu s podmínkou 3.1.h) integrovaného povolení. Výsledkem tohoto řízení pak bylo vydání prvostupňového rozhodnutí a následně proti žalobcem podanému odvolání napadeného rozhodnutí.
74. Žalobce v bodě 7. na str. 6 podané žaloby výslovně uvádí, že „...je zřejmé, že orgány veřejné správy vedou nejméně tři, ale původně (před sloučením obou řízení vedených ČIŽP) dokonce čtyři různá řízení o jednom a též skutku, který je vymezen tím, že Žalobce údajně provozuje BČOV Březhrad v rozporu s integrovaným povolením tím, že mu zanikla možnost vypouštění vyčištěných odpadních vod do k tomu určené a v integrovaném povolení specifikované kanalizaci. Takový postup však podle pevného přesvědčení Žalobce zcela zásadně porušuje ustanovení § 77 Přestupkového zákona a oba rozhodující orgány státní správy, tedy jak ČIŽP, tak Žalovaný nerespektují překážku řízení.“ Z výše uváděného přehledu procesního vývoje různých řízení vedených se žalobcem je však patrné, že toto tvrzení žalobce není pravdivé. V řízení I., které již bylo pravomocně skončeno, bylo řešeno jednání žalobce druhově shodné s jednáním uvedeným pod bodem I. 2. výroku napadeného rozhodnutí, avšak řízení I. postihovalo páčání tohoto přestupku v období od 1. 1. 2018 do 14. 11. 2018, zatímco napadené rozhodnutí reflektuje časový úsek od 1. 1. 2019 do 30. 4. 2019, přičemž toto časové období bylo inspekcí stanoveno na podkladě provozní evidence předložené ke kontrole. V obou případech byly postihovány časové úseky jednání, k nimž došlo před oznámením o zahájení řízení o přestupku.
75. V řízení vedeném KÚKHK bylo řešeno jednání žalobce druhově shodné s jednáním uvedeným pod bodem I. 1. výroku napadeného rozhodnutí, avšak řízení vedené KÚKHK postihovalo časový úsek od 12. 2. do 13. 3. 2019, zatímco řízení, jehož výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí (tj. řízení II.), se zaměřuje na navazující časový úsek ode dne 14. 3. 2019 do 7. 5. 2019.
76. Časové úseky protiprávního jednání, za které byl žalobce postižen, a které jsou definovány ve výrocích jednotlivých rozhodnutí, tj. v rozhodnutí KÚKHK, rozhodnutí vydaném v řízení I., jakož i v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, reflektují skutečnost, že tato

protiprávní jednání žalobce byla zjištěna v rámci prováděných kontrol, které se zaměřovaly na kontrolu konkrétně stanovených časových úseků.

77. Žalobce v podané žalobě akcentuje skutečnost, že trvající přestupek je nutné z hlediska procesního i hmotněprávního považovat za jeden skutek. V tomto tvrzení mu samozřejmě lze dát po jistém upřesnění za pravdu. Jednání, kterým je udržován protiprávní stav, je třeba považovat za jeden skutek a jeden správní delikt, resp. přestupek, a to až do odstranění protiprávního stavu. Stran kvalifikace protiprávního jednání žalobce jakožto trvajícího přestupku ostatně mezi žalobcem a žalovaným nepanuje rozkol (vizte str. 21 napadeného rozhodnutí). Sporné je však mezi žalobcem a žalovaným to, jaký časový úsek takového protiprávního jednání je možné sankcionovat.
78. Žalobce zastává názor, že byl-li za určité, v čase trvající protiprávní jednání sankcionován, vylučuje tento postih *pro futuro* vedení jakéhokoli dalšího řízení týkajícího se téhož jednání, neboť toto jednání je nutno vnímat uceleně. Dále žalobce v podané žalobě tvrdí, že k této jeho argumentaci, kterou žalobce uplatnil již v odvolání, žalovaný vůbec nepřihlédl. Toto tvrzení žalobce není pravdivé. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí výslovně uvádí, že „...i když se v případě nedovolené akumulace a předávání odpadních vod jedná o trvající přestupek, je možno a nutno postihnout celé období, kdy se obviněný přestupku dopouštěl. Pokud již bylo řešené jednání předmětem přestupkového řízení, pak není v rozporu s ustanovením § 77 přestupkového zákona, pokud jiné vedené řízení o stejném přestupku postihuje sice stejné jednání, ale obviněný se ho dopouštěl v jiném časovém úseku. Pokud protiprávní stav (provoz zařízení v rozporu s integrovaným povolením) nadále trvá i po dni 13. 3. 2019, tj. po konci období, které řešil krajský úřad ve svém rozhodnutí KÚKHK-13570/ZP/2019-23 ze dne 16. 10. 2019 (právní moci nabylo dne 13. 2. 2020), pak není v rozporu s ustanovením § 77 přestupkového zákona vést řízení o stejném jednání, kterého se provozovatel dopouštěl v následujícím období, tj. 14. 3. 2019 do dne kontroly 7. 5. 2019.“
79. Již výše však bylo zdůrazněno, že je třeba odlišovat situaci, kdy lze a je třeba vnímat jednání mající charakter trvajícího deliktu jako jeden skutek a jeden delikt, a situaci, kdy je již v průběhu deliktu, tedy před odstraněním protiprávního stavu, uložena sankce za odstíhanou část jednání, neboť v takovém případě je z hlediska ukládání sankce nutno tuto část trvajícího deliktu považovat za ukončený jeden skutek. Tak tomu bylo i v případě žalobce. KÚKHK žalobce postihl za akumulaci odpadních vod v určitém období. Ani tento postih však žalobce nepřiměl k odstranění protiprávního stavu. Vzhledem k tomu, že byl i po uložení předchozí sankce protiprávní stav ze strany žalobce nadále udržován, nepochybil žalovaný, potažmo ani inspekce, považovali-li toto jednání žalobce za skutek nový, za který lze uložit další sankci.
80. Přestože šlo ze strany žalobce o totožné protiprávní jednání, resp. udržování téhož protiprávního stavu, byla odlišnost založena rozdílným časovým obdobím, po které přestupek trvá, a za které je ukládána sankce. Výše bylo taktéž zdůrazněno, že součástí jednoho skutku mohou být jen ty útoky (časové úseky), k nimž došlo před sdělením obvinění.
81. Také toto pravidlo bylo v řízení vedeném se žalobcem zachováno. Inspekce oznámila žalobci zahájení řízení o přestupku přípisem ze dne 10. 7. 2019, přičemž jednání, za která byl žalobce sankcionován, spadají do doby tomuto dni předcházející. Zahájení řízení vedeného KÚKHK bylo žalobci oznámeno 29. 4. 2019, přičemž zahájeno bylo pro jednání zasahující časový úsek ode dne 12. 2. 2019 do dne 13. 3. 2019, kdy toto časové rozmezí bylo

vymezeno obdobím, na které byla zaměřena kontrola prováděná KÚKHK. Rozhodnutím KÚKHK byl postižen právě a pouze tento časový úsek jednání žalobce, což nevylučuje následný, další postih žalobce za totožné protiprávní jednání v jiném časovém období.

82. Vzhledem k tomu, že žalobce pokračoval v udržování protiprávního stavu i po oznámení zahájení řízení o přestupku ze stranu KÚKHK, tedy po dni 29. 4. 2019, jednalo se od tohoto dne již o nový skutek. Inspekce ve svém řízení vztáhla vymezení tohoto postihovaného skutku v čase ještě před den 29. 4. 2019 (tj. ode dne 14. 3. 2019). Vycházela z poznatků učiněných při kontrole dne 7. 5. 2019, tj. měla postavené na jisto, že žalobce udržel protiprávní stav i po zahájení řízení dne 29. 4. 2019 a ze zohlednění časového intervalu, za který byla žalobci uložena sankce KÚKHK (od 12. 2. 2019 do 13. 3. 2019). Při vědomí toho, že žalobce v udržování protiprávního stavu kontinuálně pokračoval, postupovala inspekce a posléze i žalovaný správně, když počátek sankcionovaného protiprávního stavu plynule navázali na konec časového období, za něž byl žalobce již pokutován KÚKHK. Za správný postup pak soud považuje i to, že při postihu žalobce za akumulaci určitého množství odpadních vod v nádržích od tohoto množství odečetla množství odpadních vod naakumulovaných v časovém úseku od 12. 2. do 13. 3. 2019, kterým se ve svém rozhodnutí zabýval KÚKHK.
83. K problematice časové specifikace skutku u trvajících deliktů soud dále odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 33/2015 – 19, kde je akcentována nezbytnost vymezení časového období, v němž trval protiprávní stav. Nejvyšší správní soud zde uvádí: *„Popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku hraje zásadní roli, neboť vymezuje jednání, za které byl přestupce shledán vinným. Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti. U trvajících deliktů je v obecné rovině požadavek na jejich časové vymezení vtělený do § 77 zákona o přestupcích naplněn, pokud je vymezeno období jejich páčání.“*
84. Soud na tomto místě pouze upřesní, že v citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud odkazuje na dřívější právní úpravu uvedenou v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Odpovídající právní úprava v nyní platném a účinném zákoně o odpovědnosti za přestupky je obsažena v § 93 písm. a), který shodně jako uváděný § 77 předchozího zákona o přestupcích stanoví, že výroková část rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, musí obsahovat popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Těmto požadavkům popis skutku uvedený žalovaným v napadeném rozhodnutí bezesporu dostál. Časový úsek protiprávního jednání, který je napadeným rozhodnutím sankcionován, je ohraničen konkrétními dny, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze vyčíst, proč je sankcionovaný časový úsek vymezen právě tímto způsobem.
85. K poznámce žalobce, že *„považuje za absurdní, že u trvajících přestupků dochází k jakémusi přetržení a klade otázku, proč by k takovému přetržení mělo dojít zrovna 14. 3. 2019“* uvádí soud, že otázka „přetržení“ se odvíjí od skutečnosti, že v průběhu udržování protiprávního stavu byl žalobce již za dřívější jednání odstíhán a byla mu uložena sankce, avšak ten navzdory postihu v udržování tohoto protiprávního stavu pokračoval i nadále. Otázka,

proč k takovému přetržení mělo dojít zrovna 14. 3. 2019, byla zevrubně objasněna výše - stanovení tohoto data reflektovalo vymezení sankcionovaného skutku v rozhodnutí KÚKHK, které bylo výsledkem řízení zahájeného dříve, než své řízení zahájila inspekce na základě výsledků kontroly provedené dne 7. 5. 2019.

86. Ze všech výše uvedených důvodů námitku žalobce, že byla v jeho případě založena překážka řízení ve smyslu § 77 zákona o odpovědnosti za přestupky, soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
87. Druhá námitka uplatněná žalobcem spočívá v tvrzení, že příjem ani akumulace odpadních vod nepředstavují protiprávní jednání, stejně tak nelze za protiprávní jednání považovat čištění odpadních vod, neboť tato činnost nepochybně sleduje veřejný zájem.
88. Již výše soud odkazoval na příslušná ustanovení zákona o integrované prevenci, tj. na ustanovení
§ 2 písm. g) zákona o integrované prevenci a ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, která vymezují právní charakter integrovaného povolení a zakotvují povinnost provozovatele zařízení takové zařízení provozovat plně v souladu s integrovaným povolením. Vzhledem ke své charakteristice uvedené v obecně závazném právním předpisu a vzhledem k významu integrovaného povolení pro provozování činností, které vzhledem ke své specifčnosti a potenciální rizikovosti podléhají přísnější regulaci (jak právní, tak technické), nelze pochybovat o významu integrovaného povolení a nutnosti trvat na bezvýhradném plnění podmínek v něm stanovených. Vydávání integrovaných povolení slouží k prevenci a omezování znečištění životního prostředí u vybraných průmyslových a zemědělských činností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 10 As 215/2015 – 40). Má-li být dosaženo účelu, pro který bylo integrované povolení vydáno, je nezbytné, aby byly dodržovány podmínky v něm stanovené.
89. V integrovaném povolení byl v části nazvané „Popis stávajícího zařízení“ uveden jako možný pouze jediný způsob nakládání s vyčištěnými odpadními vodami (vzhledem ke skutečnosti, že nedošlo k realizaci rozšíření stávající technologie o chemické čištění), a to ten, že vyčištěná voda odtéká přes měrný objekt do recipientu. Recipientem se míní vodní útvar sloužící k dočištění předčištěných odpadních vod, tj. přirozený vodní tok, kterým byl v případě zařízení provozovaného žalobcem vodní tok Labe. Platnost povolení k vypouštění odpadních vod skončila žalobci nabytím právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2019, č. j. MZP/2019/550/66 – Hd (dále také jen „rozhodnutí o pozbytí platnosti povolení k vypouštění odpadních vod“). Tímto rozhodnutím tedy pro žalobce skončila možnost vypouštět vyčištěné / předčištěné odpadní vody do vod povrchových. Přestože ve zbytku zůstalo integrované povolení nadále platné, byl odejmutím možnosti vypouštět vyčištěné odpadní vody do vod povrchových fakticky znemožněn další provoz zařízení, resp. další provoz zařízení v takovém režimu, který by neodporoval podmínkám nastoleným v integrovaném povolení.
90. Sám žalobce v odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 22. 11. 2018, č. j. 23898/ZP/2015-147, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových (tj. proti rozhodnutí KÚKHK o pozbytí platnosti povolení k vypouštění odpadních vod v prvním stupni) výslovně uvedl např.: „Provozovateli není jasné, proč nedošlo ze strany vodoprávního úřadu k prodloužení rozhodnutí o nápravných opatřeních na

*předmětné kanalizaci, protože **pro provozovatele to znamená, že by musel provoz na významné čistírně odpadních vod zastavit***“, nebo dále tamtéž: „*Pro nápravu vzniklé situace se nyní nabízejí dvě možná řešení, buď bude prodloužen termín pro nápravná opatření na stávající kanalizaci a správní orgány vyčkají na povolení nové kanalizace pro předmětnou čistírnu odpadních vod, **nebo bude provoz čistírny zastaven...***“.

91. Pokud tedy integrované povolení neumožňuje jiný způsob likvidace vyčištěných odpadních vod než jejich vypouštění do vod povrchových, a pokud toto povolení k vypouštění odpadních vod následně není prodlouženo, zaniká provozovateli zařízení tímto okamžikem faktická možnost vůbec odpadní vody přijímat a čistit.
92. Jak inspekce, tak žalovaný tedy správně dovodili, že žalobce ve vztahu k akumulaci vyčištěných odpadních vod a jejich předávání dalším subjektům porušil podmínky stanovené integrovaným povolením, neboť ani jeden z těchto způsobů nakládání integrované povolení neobsahuje. Žalobce mohl, pakliže ve své činnosti chtěl pokračovat, příslušný orgán požádat o změnu integrovaného povolení, která by umožňovala akumulaci vyčištěných vod v k tomu stanovených nádržích, případně jejich předávání dalším subjektům, přičemž pro tyto varianty nakládání s vyčištěnými odpadními vodami by byly stanoveny další zpřesňující podmínky a limity, jejichž cílem by bylo regulací zajistit při těchto procesech dostatečnou ochranu životního prostředí. K ničemu takovému však nedošlo a tedy správním orgánům obou stupňů nezbylo než právem konstatovat porušení podmínek integrovaného povolení. Žalobce si za dané situace měl být již při příjmu odpadních vod vědom, že s jejich příjmem na něj dopadají podmínky integrovaného povolení, o nichž mu bylo známo, že jim nemůže dostát.
93. Žalobce v kontextu této námitky cituje část napadeného rozhodnutí ze str. 10, na kterém demonstruje, že sám žalovaný tvrdí, že příjem odpadních vod sám o sobě přestupkem není, neboť není v rozporu s integrovaným povolením. Nakolik je možno žalovaným zvolenou formulaci považovat za poněkud nešťastnou, není nesrozumitelná, a to, co tvrdí žalobce, z ní vůbec nevyplývá. Žalovaný konstatoval, že vzhledem k platnosti integrovaného povolení příjem odpadních vod sám o sobě přestupkem není. Zdůraznil však, že vyloučením jediné možnosti, jak s těmito vodami naložit, je již i možnost je přijímat fakticky uzavřena, neboť neexistuje jiná možnost vyhovující integrovanému povolení, jak s těmito vodami naložit.
94. Konstatuje-li žalobce, že čištění odpadních vod nelze považovat za protiprávní, neboť takováto činnost zcela nepochybně sleduje veřejný zájem i účel integrovaného povolení, podotýká soud, že krom účelu integrovaného povolení je třeba zabývat se i jeho obsahem. Důležitost respektování obsahu integrovaného povolení a dodržování jím nastavených pravidel byla soudem rozebrána výše. Soud je toho názoru, že nelze rezignovat na vymáhání plnění podmínek stanovených integrovaným povolením pouze s poukazem na veřejnou prospěšnost činnosti žalobce v obecné rovině. Nakolik je čištění odpadních vod činností významnou, nelze jí pouze s poukazem na rámec její obecné prospěšnosti oprostít od nutnosti dodržování pravidel pro její provozování. Právě naopak, vzhledem k jejímu významu a potenciální rizikovosti je třeba na jejich dodržování trvat. Podmínky integrovaného povolení vymezují, jakým způsobem lze zařízení provozovat, s předpokladem, že každé jednání v rozporu s takto stanovenými pravidla samo o sobě může vytvořit nebezpečnou situaci, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým následkům.

95. Nakládání s odpadními vodami v zařízení BČOV představuje ucelený proces v podrobnostech upravený v integrovaném povolení. Ačkoli tedy skutečně, jak uvádí žalobce, není protiprávním příjem odpadních vod či jejich čištění samo o sobě, je nutno respektovat celistvost procesu, kdy na tyto kroky nezbytně nutně navazují další procesy, jejichž smyslem je nějak naložit s již vyčištěnými odpadními vodami. Způsoby, jimiž žalobce s vyčištěnými odpadními vodami naložil, integrované povolení neumožňuje. Proto byl žalobce sankcionován za provozování zařízení v rozporu s integrovaným povolením vzhledem k akumulaci a předávání vyčištění odpadních vod, nikoliv za jejich příjem a čištění. Námitka žalobce tedy není důvodná.
96. Žalobce dále operuje s tezí, že pokud už by jeho výše popsané činnosti měly být uznány jako protiprávní, mělo by být dále jako polehčující okolnost zohledněno, že žalobce až do pravomocného rozhodnutí o zastavení provozu BČOV čistil vody z přílehlajícího průmyslového areálu, jehož provoz, stejně jako provoz jakékoliv čistírny odpadních vod, nelze ukončit ze dne na den. Soud se nedomnívá, že by tato okolnost měla, resp. vůbec mohla být posouzena jako okolnost polehčující, neboť nelze pominout, že v zařízení žalobce docházelo k neregulované manipulaci s odpadními vodami v rozporu s integrovaným povolením. Není beze zmínky, že argumentaci v obdobném duchu uplatil žalobce také v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o pozbytí platnosti povolení k vypouštění odpadních vod, když uváděl, že mu „...není jasné, jak se s případným zastavením ČOV vypořádá připojená firma EUROICE, která nemá možnost jinak vypouštět splaškové vody.“ Zde žalovaný jakožto odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí o pozbytí platnosti povolení k vypouštění odpadních vod správně konstatoval, že producent odpadních vod by za takové situace měl u věcně a místně příslušného vodoprávního úřadu předložit koncepci řešení likvidace jím produkováných odpadních vod. Do doby realizace vhodného trvalého řešení by byly odpadní vody likvidovány náhradním způsobem, např. odvážením na městskou čistírnu odpadních vod v cisternových vozech. Ani tato námitka žalobce tedy nebyla shledána důvodnou.
97. V posledním uplatněném žalobním bodu žalobce polemizuje s výkladem podmínky 3.1.g) integrovaného povolení provedené žalovaným. Poukazoval na rozpor při výkladu této podmínky mezi žalovaným a KÚKHK, kdy dle názoru žalobce žalovaný volí pro něj výklad *a priori* nepříznivý a nepřijatelně extenzivní.
98. Podmínka 3.1.g) integrovaného povolení stanoví: „*Před prvním příjmem odpadu nebo odpadní vody bude vždy s dostatečným množstvím vzorku odebraného u zákazníka provedena chemicko-technologická zkouška čisticího postupu. U odpadů a odpadních vod určených pouze k biologickému čištění na BČOV bude před prvním příjmem v daném kalendářním roce, pokud jejich celkový objem překročí 20 m³, provedena zkouška biologické rozložitelnosti, analýza odpadu charakteru odpadních vod a odpadních vod v relevantních ukazatelích dle tabulky č. 22 (mimo BSK₅, CHSK_{Cr}, N_{cel}, P_{cel}), případně odborné posouzení, do jaké míry dojde k ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku z BČOV. V případě splaškových odpadních vod od fyzických osob bude doloženo čestné prohlášení, že tyto odpadní vody neobsahují ukazatele dle tab. 22 (mimo BSK₅, CHSK_{Cr}, N_{cel}, P_{cel}). Protokoly o výsledcích těchto zkoušek a protokoly z analýz uvádět s identifikací původce, případně i šarže provozního deníku.*“
99. Správní spis obsahuje od žalobkyně doložených několik odborných posouzení odpadní vody nebo odpadu z hlediska ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku z biologické čistírny odpadu (1. 12. 2018 – 29. 4. 2019).

100. Žalobce je přesvědčen, že formulace podmínky 3.1.g) integrovaného povolení umožňuje výklad, že **buď** bude před prvním příjmem odpadních vod provedena zkouška biologické rozložitelnosti a analýza odpadu charakteru odpadních vod, **nebo** odborné posouzení, přičemž volba je ponechána na uvážení provozovatele zařízení. Ve formulaci zvolené v integrovaném povolení je však použito slovo „**případně**“. Čistě z jazykového hlediska rozhodně nemá slovo „případně“ tentýž význam jako spojovací výraz „**buď – nebo**“. Slovo „případně“ je z hlediska jeho významu nutno vykládat též jako „platí první varianta a k tomu varianta tato“ s tím, že přípustným synonymem je také výraz „eventuálně“.
101. Jinými slovy by se podle názoru městského soudu dala uvedená podmínka vyložit tak, že provozovatel je povinen před prvním příjmem odpadních vod provádět zkoušku biologické rozložitelnosti a analýzu odpadních vod (v relevantních ukazatelích dle tabulky č. 22, jak dále uvádí integrované povolení), a když na to přijde i odborné posouzení, do jaké míry dojde k ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku z BČOV.
102. Ani z gramatického hlediska použití slova „případně“ ve formulaci příslušné části integrovaného povolení tedy nemůže zakládat alternativní vztah mezi provedením zkoušky biologické rozložitelnosti a analýzy odpadních vod v relevantních ukazatelích dle tabulky č. 22 a odborným posouzením.
103. Krom uvedeného čistě jazykového posouzení je ale třeba podle názoru městského soudu zabývat se také smyslem uvedené podmínky. Z podmínky vyplývá, že provozovatel zařízení má (vždy) před prvním příjmem odpadních vod o objemu přesahujícím 20 m³ v daném kalendářním roce povinnost provést zkoušku biologické rozložitelnosti a analýzu odpadních vod v relevantních ukazatelích dle tabulky č. 22. Jinými slovy provozovatel má v této části podmínky před prvním příjmem provést posouzení charakteru odpadu a odpadních vod. V části podmínky následující po slovu „případně“ má provést odborné posouzení, do jaké míry dojde k ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku z BČOV. Zatímco výsledkem prvního postupu je posouzení vlastností přijímaného odpadu a odpadní vody, výsledkem druhého je otázka ovlivnění znečištění tímto odpadem a odpadními vodami. Oboje navíc musí být splněno před prvním příjmem v daném kalendářním roce. Posoudit vliv znečištění přitom logicky nelze bez toho, aby provozovatel znal charakter přijímaného odpadu a odpadních vod, tj. bez absolvování prvního kroku podmínky. Podle názoru městského soudu proto nelze uvedené směřovat a zaměřovat jako alternativy
104. Městský soud se proto ztotožnil s výkladem této podmínky, jako zastává žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz str. 14, 15, 20).
105. Žalobce ve správním řízení doložil, že KÚKHK dne 8. 4. 2019 pod sp. zn. KUKHK-11265/ZP/2019 dle jeho názoru připustil právě „alternativní“ výklad uvedené podmínky 3.1 písm. g) integrovaného povolení, tj. formou plnění první (analýza charakteru odpadu a odpadní vody) **nebo** druhé podmínky (odborné posouzení zbytkového znečištění). Žalovaný se s uvedeným názorem KÚKHK v napadeném rozhodnutí neztotožnil, když setrval na svém názoru k výkladu podmínky (srov. str. 19 a 20 napadeného rozhodnutí), s nímž se ostatně výše ztotožnil i městský soud.
106. Městský soud ze sdělení z 8. 4. 2019 ověřil, že KÚKHK skutečně připustil plnění podmínek dle bodu 3.1 g) integrovaného povolení dle volby provozovatele buďto před prvním příjmem v daném kalendářním roce a v objemu nad 20 m³ provést zkoušku biologické rozložitelnosti, analýzu odpadu charakteru odpadu a odpadních vod anebo

místo toho doložit odborné posouzení, do jaké míry dojde k ovlivnění zbytkového znečištění na odtoku z biologické čistírny odpadních vod. Současně je však třeba dát také za pravdu žalovanému, že KÚKHK vůbec nereflektoval a pominul (v jakém smyslu žádost o výklad podmínky žalobce vlastně uplatnil, sdělení necituje, pozn. městského soudu) otázku, zda i v případě „pouhého“ posouzení zbytkového znečištění je nepochybně třeba znát charakter a ukazatele přijímaného odpadu a odpadních vod, přičemž tyto skutečnosti mají být provozovateli známy ještě před prvním příjmem v daném kalendářním roce. Lze se tedy ztotožnit se žalovaným, že toto sdělení fakticky neodporuje ani výkladu žalovaného, se kterým se ztotožnil i městský soud.

107. Nelze však přehlédnout, že žalobce do doby obdržení výkladu od KÚKHK již sám postupoval při plnění podmínky dle 3.1 písm. g) integrovaného povolení dle svého (nesprávného) názoru a pozdější výklad KÚKHK jej v tom jen utvrdil. Žalobce přitom o svém výkladu do té doby vůbec nepochyboval, ač minimálně pochybnosti o několika variantách výkladu již dříve mít mohl - vždyť nyní prezentuje několik těchto (dle jeho názoru) přípustných variant podmínky a připouští nejednoznačné znění podmínky. Městský soud tedy neshledal, že by za těchto okolností „utvrzující“ výklad ze strany KÚKHK ze dne 8. 4. 2019 měl něco změnit na tom, že žalobce v období od 1. 1. 2019 do 30. 4. 2019 jednal v rozporu s podmínkou 3.1 písm. g) integrovaného povolení.
108. Soud tedy na základě výše uvedeného uzavírá, že námitka týkající se nesprávného výkladu podmínky 3.1.g) integrovaného povolení není důvodná.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

109. Na základě všech shora uvedených skutečností se městský soud se žádnou žalobní námitkou neztotožnil, žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
110. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 29. listopadu 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu